

1. Jonge wolven

Die lente gingen we ervandoor. Het was uiteindelijk Vulpe die de knoop doorhakte.

‘Ik heb geen zin om weer een zomer als een os op het land te werken,’ stelde hij.

‘Ik nog minder!’ viel Alexandru hem bij en gooide zijn schop neer.

Dus pakten we in het geheim onze spullen en slopen op de ochtend na het *Sint-Jorisfeest* het dorp uit. Toen we op veilige afstand waren gekomen, liet Vulpe een luide vreugdekreet horen, die de slaperige duiven in het woud deed opschrikken: ‘Vrijheid! Vaarwel saai, suf werk! Vaarwel saai, suf dorp! Tot nooit meer ziens voor mijn part!’

‘Nou ja, nooit meer...’ mompelde Alexandru, maar ook hij was blij: ‘In elk geval geen lessen van de *pope* meer.’ Vulpe snoof. ‘Lees- en schrijflessen! Ik snap niet wat een normaal mens daarmee moet. Lezen en schrijven, dat is voor monniken en dikdoenerige stadslui. Je krijgt er slappe juffershandjes van, geen stevige werkklauwen.’

‘Ik dacht dat jij juist degene was die niet meer wilde werken,’ merkte Alexandru hatelijk op.

Ik zag Vulpe rood aanlopen en kwam snel tussenbeide: ‘Laten we nou niet beginnen met ruziemaken. We moeten Lupu en zijn troep zien te vinden. Is het nog ver, Vulpe?’

‘Tegen de middag kunnen we er zijn,’ antwoordde hij kort, ‘als jullie slappelingen tenminste een beetje doorlopen.’

‘Ik lóóp door,’ zei Alexandru en begon hem op zijn hielten te trappen.

Al ruziënd trokken we verder. Zo was het altijd al geweest. Vulpe, Alexandru en ik waren elkaars beste vrienden, maar meer dan eens konden we elkaar niet uitstaan. Vulpe wilde onze leider zijn. Alexandru vond dat onzin. Waarom zou een van ons beter zijn dan de anderen? Hij kon het dan niet laten hem te treiteren en daar kwam haast altijd ruzie van, waarbij ik nooit wist voor wie partij te kiezen. Ik hoopte maar dat het deze zomer beter zou gaan.

We waren van plan ons aan te sluiten bij de bende van Lupu Branistari, allemaal boerenjongens die het dorp met al zijn regeltjes en eeuwige sleur van werken en slapen, slapen en werken, beu geworden waren en nu op een andere manier aan hun kostje kwamen. Ze leefden van de roof.

De bende van Branistari had zich diep in de bossen verscholen, op een plek die geen van de boeren kende, behalve Vulpe. Lupu was namelijk zijn broer. We hadden van Vulpe al veel over hem gehoord. Lupu Branistari was de meest onverschrokken rover uit de omgeving. Die stal reizigers het geld uit de zakken terwijl hij gewoon een vriendelijk praatje met hen hield! Alexandru en ik wilden hem graag eens ontmoeten, al was het maar om te zien of Vulpes verhalen niet gelogen waren.

Vulpe ging ons voor. Lange tijd volgden we gewoon het

bospad, maar bij een scheve eik sloegen we een smal paadje in dat alleen door dieren gebruikt werd. Het kronkelde zich tussen de bomen door, om meertjes en door moeraspoelen, tot we uiteindelijk bij een dal kwamen waar braamstruiken groeiden. Daar stond Vulpe stil. ‘Vanaf hier wordt het oppassen,’ zei hij. ‘Ze hebben d’r altijd een paar op wacht staan en op onbekenden wordt geschoten. Loop maar achter mij aan. Ik weet wat ik moet doen.’

‘Ja, baas, we volgen je,’ grinnikte Alexandru, die niet erg onder de indruk was. ‘Vang jij die kogels maar voor ons op.’

Vulpe deed net of hij dat niet hoorde. Hij zette zijn handen aan zijn mond en liet een akelig gehuil horen, als dat van een eenzame wolf. Lupu’s bende werd de Wolfsroedel genoemd. Dit was hun wachtwoord. Het duurde even voor er uit het dalletje, midden tussen de braamstruiken, antwoord kwam. ‘We kunnen veilig verder gaan,’ zei Vulpe tegen ons. ‘Kom mee. Ze zitten onder de struiken.’

Van bovenaf gezien leek het Bramendal niet veel bijzonders. Er groeiden grote, woekerende struiken met weerbarstige uitlopers, lelijke, stekelige planten, maar onder de dode ranken was een soort hol ontstaan, waar met planken een provisorische hut van was gemaakt. Daar verscholen de *rovers* van de Wolfsroedel zich als er niets te stelen viel of, gewoon, als ze lui waren. Het was er veilig, want geen boer zou zich in de stekelige wildernis van het Bramendal wagen, al groeiden er nog zoveel heerlijke vruchten. Vulpe wist de ingang van het hol, verstopt achter wat losse takken, te vinden en kroop naar binnen. We volgden hem. In de schemering onder de struiken zaten een stuk of negen jongens rond een laag, sputterend vuurtje. Ze leken niet erg op rovers, nog minder op wolven. Het waren gewone boerenjongens, net als wij. De middelste was wat groter dan de rest. Dat moet Lupu zijn, dacht ik. Hij leek veel op zijn broer: stevig, gespierd en net zo lelijk als hij sterk was. ‘Zo, wie heb

je meegebracht?’ vroeg hij aan Vulpe zonder ons te begroeten. ‘Twee handige, slimme jongens uit ons dorp, Alexandru en Ion.’

‘En wat kunnen ze?’

‘Ion is even handig met de boog als met het mes en Alexandru kan erg hard lopen en lezen en schrijven als de eerste de beste boekenjood.’

‘En heeft bovendien zo’n aardig gezicht dat je achter hem nooit een rover zou zoeken,’ grijnsde Alexandru, ‘wat van anderen niet gezegd kan worden.’

Lupu betrok die belediging niet op zichzelf en ging zake-lijk door. ‘Ik heb genoeg jongens die handig zijn met de boog en hard kunnen lopen. Wat kunnen ze nog meer?’ Vulpe begon zijn fantasie te gebruiken: ‘Ze sluipen stiller door het bos dan een vos in de nacht en geld ruiken ze al van ver. Ik heb het eens meegemaakt met Alexandru, eerlijk waar, dat toen er een bedelaar aan onze deur kwam, dat hij zei: “Niets geven, Vulpe, die man rammelt van het geld!” En verdomd als ’t niet waar was...’

‘Ja-ja,’ onderbrak Lupu zijn kletsverhaal, ‘ze mogen blijven. Ik kan altijd wel wat groentjes gebruiken voor een vervelend karweitje... als ze tenminste de inwijding doorstaan.’

‘Wat voor inwijding?’ vroeg Alexandru zo onverschillig mogelijk.

‘Dat zul je wel merken!’ riepen de jongens bij het vuur. Ze hadden het grootste plezier omdat zij wisten wat er zou komen en wij nog niet. Het was niet erg geruststellend.

Die middag werd er van alles gereedgemaakt op een veldje dat achter de braamstruiken lag. Wij mochten van niets weten en werden bewaakt door twee jongens uit ons dorp. Ondanks alle aandringen van Vulpe lieten ze niets los en moesten wij maar raden wat er met ons ging gebeuren.

Het was avond toen Lupu ons kwam ophalen, gevolgd

door de anderen. Hij had een soort vacht omgeslagen en had een masker in zijn hand, een wolvenkop.

‘Zijn ze al bang genoeg?’ vroeg hij aan onze bewakers.

Zijn ogen tinkelden van plezier.

‘Ik ben nog nooit van mijn leven zo bang geweest,’ antwoordde Alexandru droog.

Lupu gooide hem een vacht toe. ‘Trek aan!’

‘Best hoor!’ Ook Vulpe en ik moesten zo’n vacht omdoen. Ze roken smerig: de beestengeur zat er nog aan. Daarna kregen we alle drie een wolvenmasker. ‘Waarschijnlijk gaan we hertjes jagen in het donkere woud,’ fluisterde Alexandru.

Ik grinnikte. Alles waar we bang voor geweest waren, leek nu uit te lopen op een nogal belachelijke vertoning.

Op het veldje lag, midden in een kring van stokken en knotsen, een stapel rieten poppen, manshoog, net vogelverschrikkers. Ik vroeg me af wat daarvan de bedoeling kon zijn. Lupu kwam voor ons staan. ‘Dit is de test die zal bepalen of jullie Lupu Branistari’s bende waard zijn,’ zei hij. ‘Wie slaagt, wordt opgenomen in de broederschap, maar wie faalt...’ Hij schudde zijn hoofd en klakte met zijn tong.

‘Daarvoor ziet het er waarschijnlijk niet best uit,’ vulde een lange jongen achter hem aan. Hij heette Beldie en was, zoals we later zouden horen, Lupu’s luitenant. ‘Zijn jullie bereid door te gaan?’

Alexandru trok met moeite zijn ernstigste gezicht: ‘Ja.’ Ook Vulpe en ik stemden in.

‘Dan begint nu de nacht die langer zal duren dan drie volle dagen!’

Lupu had zich een andere stem en houding aangemeten, waardig als een priester. We werden door de rovers naar het midden van het veld gebracht. Ze waren niet bepaald zachtzinnig en trokken ons mee of we onwillige paarden waren.

‘Zet je masker op!’ commandeerde Beldie.

We gehoorzaamden. De maskers waren van ruw hout, dat

tegen onze wangen schuurde. Van achter Alexandru's masker hoorde ik een onderdrukt gegniffel komen. Ook ik ging er nog steeds van uit dat dit een grap was, een manier om die groentjes eens flink beet te nemen. De eerste twijfels kwamen toen ik de ketel zag staan. Het was een ouderwetse soepketel met daarin een onduidelijke, walmende substantie. Lupu schepte er drie schalen vol van. Beldie liet ons elk met overduidelijk plezier voor een schaal knielen. We moesten onze handen op onze rug houden. 'Slobberen, hondjes!'

Ik werd met mijn neus in de walm geduwd. Het goede rook ronduit weerzinwekkend, naar rotte bladeren, pus, dode beesten, dat alles door elkaar. Meer dan een paar slokken kreeg ik er niet van binnen. Het spul brandde zich als vloeibaar vuur een weg van mijn slokdarm naar mijn maag.

De daaropvolgende hoestbui zorgde voor veel plezier onder de rovers: 'Moet je hem zien! Die heeft vast nog nooit iets sterkers dan melk gedronken!'

Ze hadden nu allemaal een stok of knuppel in de hand en begonnen ons daarmee te porren.

'Vooruit, sta op, wolven. Laat eens zien hoe woest jullie zijn!' We deden een paar plagerige uitvallen naar hen, maar al snel begon er iets vreemds met ons te gebeuren, waardoor we ons niet meer verweerden.

'Ik... ik moet overgeven,' zei Alexandru benauwd.

Lupu kwam op hem af, boog Alexandru's hoofd voorover en drukte zijn mond dicht. 'Slikken,' beval hij. Blijkbaar moesten we dit vreemde goede binnenhouden. Wat was het? Vergif? Een bedwelmend middel?

Het eigenaardige, tintelende gevoel begon in mijn vingertoppen. Daarna begon mijn hele lichaam te tintelen alsof ik op een winterdag door de vrieskou had gelopen. Mijn benen werden slap en ik zakte op de grond. Met Vulpe en Alexandru gebeurde hetzelfde. De rovers joelden en renden op ons af met hun stokken en knuppels. 'Maak ze af! Maak

ze af!' hoorde ik Beldie boven alles uit schreeuwen.

Ik was niet bang. Ik wist simpelweg dat ze me dood zouden slaan en dat daar niets aan te doen was. De drank had ook iets met mijn geest gedaan. Ik was in een verzwakt, bibberend dier veranderd, omringd door wolven, met niets om me te verdedigen. De eerste klappen kwamen het hardst aan. Al snel was ik echter zo murw geslagen dat ik nauwelijks meer iets voelde. Ik probeerde tevergeefs mijn hoofd te beschermen.

Beldie liep van de een naar de ander en plantte zijn laars in mijn zij: 'Vooruit, opstaan, mietje! Om je moeder huilen helpt niets. Ze meppen je plat als je niets terugdoet!'

Langzaam, kruipend langzaam, begon er iets van verzet in me te groeien. Een schreeuw, die zich door mijn hele lichaam leek te verspreiden voordat hij uiteindelijk naar buiten barstte: 'Tuig!'

Alsof die kreet een signaal was aan mijn lichaam nu weer te gehoorzamen, kreeg ik opnieuw controle over mijn ledematen. Een verschrikkelijke woede maakte zich van me meester. Wat dachten ze wel, dat tuig, dat ze me dood konden knuppelen als een vuile straathond? Ik schreeuwde opnieuw en sprong overeind. Ik zou die schoften weleens mores leren, als het moest met mijn blote handen! Brullend greep ik de stok vast van de rover die het dichtst bij me stond en brak die op mijn knie.

'Goed zo!' lachten de anderen. 'Laat maar eens zien wat je kunt!'

Ik geloof niet dat ik als jongen erg sterk was, Vulpe was me vrijwel altijd de baas en Alexandru ook, als hij wilde, maar daar, op dat veldje, raakte ik zó buiten mezelf dat ik in mijn eentje de hele roversbende wel aankon. Bij elke stok die ik brak, bij elke knuppel die ik afhandig maakte, werd ik razender.

'Tuig!' schreeuwde ik de rovers toe, die haastig voor me wegdoeken. 'Tuig! Tuig! Tuig!' Enkel luitenant Beldie waagde het uitdagend voor me te blijven staan.

‘Je brult als een woudos, nieuwe.’

Hij moest zijn woorden bezuren, want elke grap zag ik als een belediging. Ik greep hem bij zijn vettige piekhaar, trok hem naar me toe en zette mijn tanden in zijn neus. ‘Aaah!’

Beldie sprong achteruit en wenste me alles toe wat mooi en lelijk was, terwijl de andere rovers dubbelsloegen van de pret: ‘Dat is een goeie, die nieuwe! Pas maar op, Beldie, straks wordt hij nog luitenant!’

De rovers hadden zich teruggetrokken in de duisternis. Alexandru, Vulpe en ik stonden snuivend bij elkaar, inderdaad net een stel woudossen. En wat nu? Er waren geen tegenstanders meer om tegen tekeer te gaan. Toen zag Vulpe de stapel rieten poppen. Op de een of andere manier ergerden ze hem verschrikkelijk.

‘Godvergeten rotdingen!’ schreeuwde hij en stoof erop af. Hij greep de eerste de beste pop die hij te pakken kon krijgen om hem lid voor lid uit elkaar te trekken. Alexandru en ik lieten niet lang op ons wachten. We haatten die stomme poppen met hun stijf uitgestrekte armen en dwaas grijnzende houtskoolgezichten. Het riet vloog ons om de oren, terwijl we hun de koppen van de romp rukten. De verschrikkelijke woede van daarnet was nu overgegaan in een roes, waarbij we niet langer beseften waar we mee bezig waren. Het vuur, dat ik daarnet in mijn maag gevoeld had, brandde nu door mijn hele lijf. Eigenlijk was het geen onprettig gevoel. Het was het gevoel dat je kreeg als je iets gevaarlijks deed of je in een snelle rondedans mee liet trekken. Het maakte je gek en niet zo’n beetje ook. Ik weet niet meer precies wat voor onzin we die nacht nog meer uitgehaald hebben. Ik zie Alexandru in een dronkenmanspolka rondzwieren met zijn armen vol riet en Vulpe boven op de stapel poppen staan met zijn broek op zijn enkels. Kortom, dingen waar je je later voor schaamt. Maar als ik denk aan wat nog ging komen, dan schaam ik me voor deze dingen nog het minst.